

ДРАГИ ЧИТАТЕЛЮ,

Съюзът на писателите земеделци се е нагърбил с една непосилна и трудна за изпълнение дейност – издаване на в-к „Литературно земеделско знаме“. Ето, три броя са вече в ръцете ти. Проявеният интерес от твоя страна към него, радва издателите, радва и писателите земеделци, които участват в неговото списване. По този начин, това ги окриля да пишат нови творби, които да обогатят нашия духовен живот в едно бездуховно време. Време – динамично... Време, в което из мътните води на живота, изплува политическата утайка и народът ни понесе върху плещите си товара на мизерията, която тегне като воденичен камък на гърдите му.

Ти виждаш тръпнеци, старчески ръце, заедно с бездомните кучета, да ровят в клоаките на безмилостния град. Чуваш ежедневните изстрели на разюздилата се мафия, рожба на една 45-годишна трагедия. Виждаш посред бял ден на улиците, площадите, парковете, заведенията и домовете – окървавени, бездиханни трупове...

А „отговорни господа“ след това, чрез родните ни медии съобщават: „Разчистване на сметки“...

Това ли очакваше народът? Тогава, когато настъпи Зората и откряна дверите на 10-ноември 1989 г. към свободата и благополучието?

И ето – цели 22 години, отново илюзорни мечти за социална справедливост, тъй както илюзорни бяха за „сияйни върхове“. В душата кънти, бушува възмущението. Затова ли мряха в лагери и затвори хиляди честни и будни синове на България? Кажете, Читателю! Но, писателите земеделци са на своя пост, ръководени от гражданския си дълг – те творят, те илюстрират с художествени средства цветната гама на нашето минало и нашето съвремие.

Драги Читателю,

Искаш ли и в бъдеще да излиза в-к „Литературно земеделско знаме“, чрез което да се докоснеш до творчеството и до гражданската позиция на писателите земеделци? Искаш ли да го има... Трябват пари! Помогни със своята минимална лепта – като си го купиш!

ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

ПРЕДАТЕЛСТВО

Спомен от пролет 1990 г.
Бях на 43г. сега съм на 65 г.

Майка ми каза „43 години чакам този ден“!

В края на 1989 г. и началото 1990 г. бях в групата на покойния Иван Славов Табаков, обикаляхме селата в Пазарджишко по възстановяване на БЗНС „Никола Петков“. Една късна вечер след събранието в моето родно село поканих гостите на вечеря в къщи. Майка ми ни посрещна с голяма радост с думите, че 40 и кусур години чака този ден. Казвам всичко това не като спомен, а като отговор на многобройните писма и телефонни обаждания от членовете на законно избрания Управителен съвет на 37 - мия извънреден конгрес на БЗНС.

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ЦАНКО БАКАЛОВ -
ЦЕРКОВСКИ

16.10.1869 - 02.05.1926

ОРИ, ОРИ, ОРИ...

Пролет. Слънце в небесата,
глъч и шепот по полята -
й, зловолен род селяшки,
стягай дрипи сиромашки

и на нивата върви,
пак ори, ори, ори!

Пуст останал свят - управа,
плач, одумки- хляб не дава;
цар заял те! - род глупашки,
стягай дрипи сиромашки

и на нивата върви,
пак ори, ори, ори!

Кой ще с мисъл да се бори,
колко къщи тя затвори;
богпроклет те... род сирашки
стягай дрипи сиромашки

и на нивата върви,
пак ори, ори, ори!

Уважаеми съидейници,

След разтурянето на съюза през 1947 г. до възстановяването през 1990 г. са изминали 43 години. Голяма част от нашите родители и ние дочакахме този ден. Отговорът ми към Вас: на 22.07.2011 г. ние пострадахме от превратаджиите с помощта на Трайчо Костов и Марио. Те все още теглят конците. Убеден съм, че Трайчо и Марио няма да бъдат вечни. Правим всичко, което е необходимо. Вярваме в правосъдието, архитектите на преврата знаят че са оцапани отвсякъде, здравите членове на БЗНС досега не са се поддали на техните шантажи. Аз лично, дни преди президентските избори, бях поканен на същия „пост“ и „длъжност“ от началника на Управителния съвет на превратаджиите, назначен от тандема „Трайчо-Марио“. Използвам страниците на нашия вестник „Литературно земеделско знаме“ с призив да пазите и съхраните структурите на съюза там, където са останали.

Не се поддавайте на шантажи! Гореве главите!

Правдата ще победи. Жалко, че ги няма Табаков, Камен Трифонов, Георги Андонов, Ангел Донов, Искър Шуманов, и всички, които си дадоха живота за БЗНС. Ибрикчиите няма да свършат. Вината е на всички нас, защото ние ги виждахме как съсипват съюза и не направихме нищо, за да ги спрем. Дано Господ да бъде с нас, та той да ги спре!

ваш Александър Винарски

ГЛАСОВЕ ОТ ЗВЕЗДНИЯ МИР

Никола
Бежански

ЗДРАВЕЙ, РОДИНО

Здравей, Родино плодородна!
Здравей, ти, бащина земя,
богата, нежна, благородна,
с развети славни знамена.

Здравей земя, в която блика
трудът на цял един народ!
И дълг свещен безспир ни вика
да крачим смело, към възход.

Здравейте планини – гиганти,
и вие, горди върхове!
Небесни звездни хоризонти,
далечни, чужди светове.

Долини с буйни водопади,
реки, морета, езера,
със златокласи листопади,
с богатства в твоите недра.

Здравей, ти, земьо на дедите!
Ний бранихме те с дух и меч,
за да се носят в висините
и дух, и слава надалеч!

Иван
Белослатински

РОДНО ПОЛЕ

Обичам в знойно лято из полето
да ходя бос след дъжд.
Сред ширналото се море, в което
полюшва се узряла ръж.

Да гледам макове червени,
на птичките да слушам песента
и глъчка на жътвари уморени,
работещи до късно вечерта.

На литналата сладкопойна чучулига
да се лубувам на гласа,
на равното поле, в което
родих се и прекарах младостта.

Софийска идилия

На „Александър Невски“ златните кубета,
сияят под софийското небе...
А долу, пеят сиви, каменни павета
и стъпките на хорското море!

И звън камбанен, тихо утрото възнася,
от сън събужда столичния град.
Моторен трясък лудо въздуха оглася
и дим отровен, и отровен смрад!

А Витоша, като разцъфнал цвят ухае
в градината на пролетния ден.
И ще ли тази дивна хубост да омае
живота скапан, мръсен озлобен?!

април, 2012, София

Иван Селановски

Тогав

Имах всичко – небеса, простори –
Вселена цяла грееше над мен.
Слънцето бе факел... Заговори
в нощите възкръснал ден.

С усмивката на Слънцето живях.
Всяка глътка въздух беше благ.
Крачех сред звезди новооткрити,
забравила земния си праг...

Имах всичко – небеса, простори...
Златни сънища и златен смях,
и този свят – вечен и добър –
разкъсан от умора, не от грях.

Посърнаха на Слънчето лъчите –
очите на объркана Душа.
Изгубих всичко – светлите простори
и вярата, която оглуша.

Маргарита Нешкова

Пролетни навей

Вятърът люлее тънките тополи,
сякаш са девойки хванати в хоро,
само че са още вейките им голи.
Ала те все чакат нещо тъй добро!
Ала те сънуват ласкави повеи...
Закъсняла пролет – твоя дъх горещ!
Дай им твоята нежност да растат със нея,
твоята необятност, буйния кипеж!
И душата моя, трепнала те чака,
за да литне в твоя викащ небосвод.
Пъпките на вяра да разцъфнат в мрака...
И дано узреят есента във плод!
Нека само чужди ледени вихрушки
да не ти навеят късни преспи сняг...
- Моя мила Пролет! Нека не откъснат
толкова изстрадан търсен цвят!...

Марин Начев

Денят е нацъфтял като мушката

Денят е нацъфтял като мушката,
във ласката му слънчева пътувам,
изкъпвам се във диненото лято
до морското ухо и се дочувам.

Ленива съм да бърбря на вълните,
лежа като мастилена медуза,
допрела до лицето на звездите
най-детската си, непорасла буза.

Живея във узрелите минути,
които се изливат в необятност,
мечтите ми в живота необути
порастват до морето и обратно.

Милена Филипова

На мама

Нежна музика в пролетен цвят,
ти приличаш на него, мамо,
белота, светлини се роят,
падат тихо до твоето рамо.

Повей лек от крило на паун
в пъстра пролет със теб се изкачва
към луната след дългия ден
и разпръсва се топъл във здрача.

Ти безсмъртна във мойто сърце,
ти си моята цъфнала пролет,
аз за тебе съм още дете
и за тебе душата се моли.

Вяра Дамянова

Миражите на младостта

Ти помниш ли, оная младост,
младостта на нашите мечти?
Взаимната ни, тиха радост,
радостта, постигната почти?

Миражите в съня небесен,
дадени от Бога те на нас?
Това ли беше нашта песен...
и къде изчезна твоят глас?!

Чия прокуда ни раздели?
Кой издигна този меч в ръка?
На срещен бряг са теб видели,
мъка таих в нощната лъка.

Защо във вяроност се къленеше?
Клетника от майка е роден!
И облак чер след пълзеше.
до днес, в този ден благословен!

А този ден е свят за мене!
Във този ден, с теб се разделих!
Водата беше до колене.
На моя бряг, в друга се влюбих!

Васил Калфов

Карцираният поет

на Трифон Кунев

Видях те в карцера мрачен
наказан без хляб и вода,
проклинаше свойте палачи,
лишилите от свобода

Защо бе наказан, поете,
каква бе твоята вина,
та те лишиха враговете
от въздух и от светлина?

Това ли, че ти с фейлетони
не един злодей прикова
на стълб позорен, и милиони
борци на борба призова?

Те бяха „ситни“, бяха „древни“,
но бяха слова динамит.
Който до тях се докоснеше,
ставаше по-твърд от гранит.

април 1949, Сливенския затвор

Иван Кутинов

Срещи с читатели

По покана на няколко училища поетът-земеделец
Кирил Назъров проведе вълнуващи срещи с ученици
от Благоевградска и Софийска области.

Навсякъде срещите преминаха при емоционална
творческа атмосфера.

Учениците рецитираха негови стихове, пяха
песни по негови текстове, задаваха любопитни
въпроси, получаваха автографи от последната
му книга „Чудесата на децата“...

Особено вълнуваща бе последната му среща,
която се състоя на 4 май с учениците от
началните класове на училище „Христо Ботев“ в
с. Лесново, Софийска област. На срещата
присъства и писателят-земеделец Стоян Колдов,
който живее в родното си село.

Творческите срещи бяха организирани по
случай Седмичата на детската книга, която все
още се провежда в много български училища и
показва, че добрата книга винаги има приятели.

При голям обществен интерес се състоя
премиерата на най-новата стихосбирка на
Габриела Цанева „Заскрежени птици“ в
столичната книжарница „Хеликон-България“.
Водещ на събитието бе Кирил Назъров, а
литературният критик Георги Цанков представи
творчеството на поетесата. Сред гостите бяха
известни политици и интелектуалци като Георги
Пинчев, Петя Ставрева, Сашо Стоянов, Стефан
Цанев, Елена и Виктор Чучкови, Иван Селановски,
както и по-младите творци Маргарита Нешкова,
Милена Филипова, Татяна Атанасова, Весислава
Савова, Донко Найденов, приятели и почитатели.

В рамките на традиционния Маратон на
четенето, организиран от Българската
библиотечно-информационна асоциация, книгата
бе представена и в РБ-„Любен Каравелов“.
Директорката на културния институт Теодора
Евтимова откри събитието, като уточни, че то се
реализира и с подкрепата на книжарница
„Хеликон“-Русе, а журналистката Лилия Рачева
направи деликатен анализ на произведението. По
време на срещата се разгоря дискусия относно
ролята на твореца в обществения живот и
отговорността на индивида за развитието на
обществото.

Оказа се, че книжките не достигнаха до всички,
които пожелаха да имат автограф от автора,
което опроверга ширещото се мнение, че
българинът вече не чете.

Приказка за овчарските кучета

Искър Шуманов
12.07.1919 - 21.05.2011

То беше преди години. Юлското слънце беше пропъдило всичко живо под сенките и край изворите. Полето мълчеше от премала.

Младежът Пенчо Славов от село Сватовете, който ръководеше години наред любителска театрална трупа и организира залесяването на сушавия баир, се разхождаше край Марица и все към отсрещния бряг гледаше. Погледът му се стрелкаше през нажежения въздух, а тялото му беше плувнало в пот. Но той дори и не поглеждаше дебелите върбови сенки. Оглеждаше брега откъм неговото село и нещо пресмяташе.

-Хей, Пенчо, ела да седнеш под сянка. Ще те удари слънцето. Я виж как гори пущината – изломоти дядо Горан, който седеше край западненото си стадо под върбите, приповдигна се и кимна на младежа.

Пенчо измени посоката, отиде при стария овчар, каза добър ден и седна. Дядо Горан се загледа уж към овцете, които лежах под сянката, приковани от жекото слънце и каза като на себе си:

-Какво гледаш към реката? Пак нещо кроиш, а?

-Мисля, дядо Горане, че ще е добре да залесим нашия бряг – отговори живо Пенчо. – Я виж какви поразии е направила реката! Проснала се е като някой чорбаджия и подяжда мерата, а утре ще стигне и до нивите.

-Браво! Умно си я намислил, Пенчо. Един ден току-виж, че при прииждане и моето пладнище е отишло. Да го сторим! – рече дядо Горан, помести се малко и напълни лулата.

-Да го сторим! Хм... то е лесно да се каже, ама какво ще речат ония? – попита замислено младежът.

-Кои?

-Ония, дето се дърляха за залесяването на баира. Ще започнат да говорят, че паша за воловете няма да има, че е по-добре да си я караме по старому. Ще ходят при кмета и ще клеветят, а той нали никога не е живял на село и нищо не разбира от нашите селски работи...

-Слушай, Пенчо, пет пари не давай. Ние нали сме с теб? Цяло село е с вас, младите. Я какви хубави представления ни правите през зимата, четете ни... А пък за борчетата, Господ да ви поживи. Засадихте ги на тоя зажаднял баир, а сега вода под камъните се вече показва. Не се бой от онези, те са...

-То е така, дядо Горане, ама хич бива ли? Ние се грижим за селото си, за тях, а те...

Дядо Горан се почеса по тила, подмести се пак, за да бъде по-близо до Пенчо, и потупа кучето, което се беше опулило срещу двамата, като че и то от селските работи се интересуваше. После смукна от догарящата лула, облегна се на едната си ръка, потупа с другата Пенчо по рамото и започна:

-Да ти разкажа една приказчица. То не е приказка, ама аз така казвам, защото се отнася до време, когато ти не беше още роден. Аз и тогава си бях овчар. Край Цариградското шосе имаше широка мера и дебели сенки, та там прекарвах цяло лято със стадото. Тогава за нас велосипедът беше диво колело, а автомобил не бяхме виждали тъдява. Когато започнаха автомобили да префучават по шосето, хората спираха работата и дълго ги гледаха как летят по нанагорнището. Гледахме ние и се радвахме на напредъка, на човешкия ум. И кучетата бяха слисани. Еле пък нашите, овчарските... Като избучеше автомобил, още отдалеч тичешком го посрещаша, лаеха по него като по плашило, изравняваха се с него и лаеха, минаваха малко пред него и лаеха, лаеха та се късаха. Гонеха го с километри надалеч и се завръщаха след часове, уморени до примиране. А пък, знаеш, в горещините то е опасно. Моите две кучета, само с млеко ги хранех, от лаене по автомобилите пукнаха. На, истина ти казвам. Едното, Шаро, тича и лая по един автомобил, тича и лая, а онова ти слънце прежаря, падна и умря. Другото пък, Сербез, то беше хептем будала. Лая, лая, понечи да препречи пътя на автомобила, спъна се и отиде под колелата. Ама какви кучета бяха! Само за хубост. Нали ти казах, хранех ги само с мляко. Вратовете им бяха дебели като на касапина Георги. Но на, пукнаха от кучешкия си будалък.

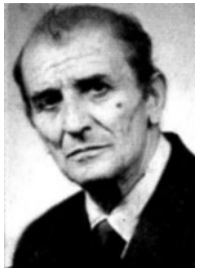
Дядо Горан завърши приказчицата си, погледна Пенчо, усмихна се и попита:

-Сега ме разбра какво исках да ти кажа, нали? Да оставим кучетата да си лаят, а ние да си гледаме общата, народната работа.

„Вчера и утре“, разкази и феялетони, второ издание, изд. „Антей“, София, 2004 г.

На пазара

Цветко Николаев
1920 - 2003

-Хайде на фасула-а-а! На евтиния, сладкия фасул! Няма хиляда, няма хиляда и двеста – само осемстотин лева. Нашенски фасул, на наша земя расъл, наше слънце го пекло. Хайде, не остана, не остана.

Спрях се и се загледах в трътлестия селянин: одухотворено лице, украсено с хубава усмивка. Докато му се любувах, събраха се неколцина мъже и почнаха да го здрависват:

-Ненко, ти не си само на думи земеделец, а? На пазара излизаш.

-Добър ден, бай Ненко. Ти пак ни даваш урок.

А той все така усмихнат, отговаря:

-А бе лани се скъсах да купувам фасул. Тая година саднах повечко – даде Господ, роди се. Рекох си: чакай поне неколцина сиромаси да зарадвам с малко по-евтин фасул. Па и пазарът да види, че може по-евтино да се продава. А то, както е тръгнало, живот няма.

-Знаеш си ти работата, знаеш.

Докато разговарят, спряха се и купувачи.

-Хайде на евтинията, хайде-е-е-е! – провикна се Ненко и подава пликете с боб.

-Дали е точно кило, брей, да не ни лъжеш?

-Ей ти там кантар, булке, иди провери. Грам по-малко ако е, давам ти го без пари.

-Тоя човек не лъже. Ако беше до лъжа и той щеше да го продава като другите по хиляда и двеста – обажда се един от селяните.

Идва наперена, на средна възраст жена.

-Колко ти е фасула, бре?

-Осемстотин лева, госпожо.

-Не, не – колко килограма имаш всичко, питам?

-Ами, май слезе вече към осемдесетте – отговаря Ненко и подава пликете на струпалите се купувачи.

-Не продавай повече, ще го купя всичкия!

-А-а-а, тая няма да я бъде.

-Защо, бре?

-На търговци не продавам, продавам на сиромаси хора. Ти като видя евтина стока, искаш да я купиш и после да я продаваш колкото на пазара, нали? Няма да стане тая – говори Ненко и подава пликете.

-Ох, чума те ръгнала. Ти продаваш – аз купувам. Какво те интересува по-нататък? Това си е моя работа.

-Там е въпросът, че не е само твоя работа. Няма да се разберем с теб, госпожо. Ти не знаеш що значи земеделец. Ние живеем от труда си и уважаваме всички, които от труда си живеят. Изкарал съм тук това за такива като мен, що живеят от труда си. Мога и аз да го продавам по хиляда и двеста лева, ама сърце не ми дава, като знам как живеят хората. Хайде повече да не се разправяме, няма да се разберем.

Жената чумосва още веднъж, връзва се и си тръгва разлютена, сподирена от смеха на мъжете. „Добре й го каза“ – обади се един.

Зад Ненко се чува плачлив детски глас – „Чичо-о-о“. Той се обръща и се навежда над дребничко, слабичко момченце.

-Какво, чичковото?

-Мама е болна и си нямаме пари. А на мен много ми се яде фасул.

-А-а-а, такава ли била работата? Не плачи – слага ръце на раменете му Ненко и се изправя. Поглежда насъбраните мъже. Някои навели глави, други гледат в страни с помръкнали лица.

-Познавате ли го? – пита Ненко.

-Как да не го познаваме – обажда се един от по-възрастните. – Комунистите изядоха дядо му още когато правеха ТКЗС-то. Баща му беше колкото е то сега. Като наядна, емнаха го по затвори, по лагери, с години. После, години ходеше като замаян. С никого не приказваше. Ожени се, когато помислихме, че комунистите са паднали от власт. Но... нема късмет да види детенцето си. Почина. А невестата, майката на детето, се бяхти сама, ето вече десет години. Болна ще е, как няма да е.

Ненко позина да каже нещо, но прехапа устни и замълча за миг-два. А после каза:

-Постойте тук за малко. Стой и ти, малкия. Ще занесеш фасул да свари майка ти – и забърза към отсрещния магазин. След малко се върна с голям найлонов плик, издут от нещо в него. Разгърна го и сложи три плика фасул.

-Ето, заповядай сега и носи на майка. А! Чакай! Ти не можеш да го занесеш. Ай да се не види, макар. Далече ли живеете?

-Аз ще му помогна. Ние живеем нататък – обади се млад мъж и пое чантата. – Сполай ти, бай Ненко, сполай ти за урока. Ако всички бяха като теб, светът щеше да бъде рай.

-Светът няма да стане рай, докато казваме „Ако всички бяха“, а не „бяхме“. – Тебе си къде слагаш? Не си разбрал добре урока ми. – отговори Ненко.

-Ето, това е истинският урок за нас – обади се един от по-възрастните. – Хайде, човекът си продаде стоката, сложи печалбата в чантата на детето, сега да си ходим.

-Няма по-хубава печалба от това – да знаеш, че в един сиромашки дом ще има, барем два-три дни радост. – отговори Ненко.

Стоях и гледах тоя здрав, с приятно усмихнато лице селяк и се чудех на простата му житейска философия: „Ако всички бяхме!“

„Усилни години“, разкази, издание на СПЗБ, София, 2001 г.

БЛЯН

РОЕНОТО

Баба потърка уморените си от четене очи, огледа ни, поусмихна се и рече:

- Преди да затворя книжката, ще ви разкажа за бленувания двор...

И започна да рисува с думи.

Върви млад мъж по шумната, гореща улица на големия град. Хваща бравата на малка кокетна портичка. Тръсва глава. Отпъжда разговори, цифри, телефонен звън, компютърни програми и решения, интернет информация и какво ли не още. Прекрачва и влиза в собствения си двор. Прохладен лъх от сянката на пораслите дървета гали лицето му. Пъстроцветни петунии нежно трептят със свенлива усмивка. Невени, малки слънца, пръскат светлина в лехичка до оградата. Разкошна роза с упойващ аромат тихо шепти – „Има ли по-красива от мен?“ На пейката старец и старица тихо търкалят думи от изтекло време. Младият мъж усмихнат поздравява и присяда до тях. Портичката се отваря и пропуска забързана жена. Малки деца продължават приказката на своята игра. На другата пейка избухва звънлив смях на каки и батковци, излезли на верандата за отмора след трудни домашни.

Денят догаря. Децата се ослушват за гласа на мама от терасата и хукват към вкусната вечеря.

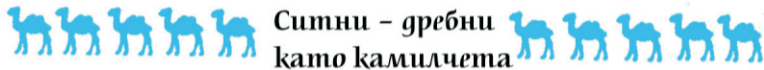
Старецът оглежда притихналия двор. Затваря портите и вратата на големия дом. Припряно се отправя по стълбището към своя апартамент, мърморейки си „Идвам, идвам дядовите“.

Около масата са се наредили четири поколения и всеки иска да каже за най-важното от деня, търкулнал се в миналото.

Невъзможно е да върнем отлетелия миг. Той е само познание за разумния и нищо за глупавия. А бленувания двор не е връщане назад, а пътека към красивото, което ще ни спаси. Ще ни спаси от страшните проблеми – кражби, убийства, проституция, наркомания, СПИН...

Да търсим красивото и да го създаваме, където го няма.

Ана Василева

Ситни – гребни
камо камилчета

Трудно време

Трудно време, тежко време,
докога ще продължи?
Осъзнай се, спящо племе,
пак те хранят със лъжи.

Пламен Детелинов

Пролетни надежди

С коприва и лапад
гледаме на Запад!

Парламентарна игра

Кворум има –
кворум няма.

Игра на жмичка,
игра без жичка.

- Къде си, Марийке?
- Тука съм, Иванчо,
на моето ранчо!
Гласувай за мен и за теб,
за нашия просперитет!

Атанас Личев

Любомир Пълоски, Плевен

Това явление е присъщо на пчелните семейства. Тези безмозъчни същества така умно са организирали живота си, че човекът създаден от природата като висш организъм, може само да им завива. Преди да се роят пчелите полагат големи грижи за тези, които ще останат в кошера. Залагат маточници, с което подсиуряват семейството да не остане без майка, за да продължи своя нормален живот. Чак когато се излюпи млада майка и започне да снася, старата излита от кошера, а след нея – и много пчели. Както се казва – излиза рой. При един добър пчелар това може да се предотврати.

Какво става при политическото роене? Там характерното е, че излизащите правят всичко възможно да унищожат оставащите.

Да вземем например нашата организация – БЗНС. Отцепилите се от нея не се съобразяват с устава и принципите на Стамболийски. Надъхан от разни подмазвачи-ласкатели някой вожд решава, че той е най-велик и трябва да бъде главен. И тръгват - с разни манипулации и фалшификации получават своя регистрация, без да ги боли, че нанасят вреда на Организацията. Те знаят, че с тази малка групичка са слаби, но пък вече са с нов вожд. Не виждат, че враговете се радват.

От разстоянието на времето сега разбирам, че грешката ни бе още от началото при възстановяването на БЗНС-Никола Петков. Тогава ние поставихме входната врата насред полето. През нея минаваха истинските земеделци, но и много минаваха покрай нея. Тогава никой не ги питаше кои са и откъде идват. Достатъчно беше да запсуват комунистите и ние ги приемахме. Това даде възможност на много подставени лица от ДС и други партии да влязат в нашата Организация и да вършат поразии. Те си пробиваха път с лакти и се настаняваха на ръководни места в дружбите, в Управителния съвет, дори в Постоянното присъствие и оттам действуваха разрушително на Организацията. Това явление се усети особено осезателно, когато влязохме в СДС. Няма да забравя как на един митинг Петър Берон блъскаше бай Стоян/Дашето/ от с. Синитево, Пазарджишко с думите: „Ти бе, селяндурино, какво си се наредил най-отпред? ... Я минавай бързо зад мен!“ След време, когато същият седесар се кандидатира за министър-председател, Жельо изкара досието му, че е бил доносчик в ДС. Ами само той ли е бил в нашите редици? Спомням си, още когато клуба ни беше на площад „Славейков“ отидох за консултация при Крум Хорозов, който правеше опит да създаде нещо като профсъюз. Влязох в канцеларията му и видях един човек, седнал до него. Аз се повърнах, бай Крум излезе и го попитах „Какво прави при теб тоя човек? Той е агент от Кремиковската ДС?!“ Бай Крум отвърна: „Ами той е от съседно на моето село и ми помага.“ Наистина му помогна да разруши всичко, което беше замислил. А какво да кажем за другите четирима наши хубостници, на които един червен журналист извади досиетата, че са били доносници на ДС, а ние сме ги избрали за верни наши представители във Великото народно събрание?! Те навярно толкова се изненадаха, че забравиха да направят официално опровержение на изнесеното, а ние добре знаем, че те не така лесно са се зачернили и можехме да им простим, но те започнаха да се оправдават, че това са комунистически измишльотини. Някои от тях активно се включиха в подготовката и провеждането на извънредния конгрес на г-жа Мозер. Това беше най-жестокият удар за организацията на баща й. Последваха и други ройчета, докато стигнаха 14-15 на брой. Трудно ми беше, когато някъде кажех, че съм от БЗНС, веднага ме питаха „От кое БЗНС?“

С една дума тези от ДС и от БКП си свършиха добре работата.

За мен до сега всички главни и оргавизационни секретари на БЗНС след 1989 г. имат кой по-голяма, кой по-малка вина за разпокъсването на Организацията ни, която от години е в плачевно състояние, но никой от отговорните фактори не го призна, не потърси съдействие от другомислещи земеделци за решаване на наболели въпроси, а напротив – другите мнения бяха задушавани от цензура, напомняща минали времена. Дори някои бяха изхвърляни от Организацията ни. Стигнахме до там, че при това срамно състояние сами си повярвахме, че можем да спечелим дори най-високия пост в Републиката – да седнем на президентския и на вицепрезидентския стол. Каква заблуда! Пак станахме за смях.

Но... това сме, приятели – доверчиви, наивни... Смятаме, че всички около нас са честни, безкористни земеделци. Но уви – има и фалшиви!

Стоян Колдов

СЪЮЗЪТ НА РЕПРЕСИРАНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

организира традиционния годишен възпоменателен събор-панахида на о. Персин, Белене, който ще се проведе на 27 май 2012 г. от 11 часа.

РЕДАКЦИЯ НА ВЕСТНИК „ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Йордан Борисов
Кирил Назърлов

КОНТАКТИ:

Йордан Борисов – gsm: 0887596868
адрес: София, бул. „Дондуков“ №38
(за Габриела Цанева)
e-mail: litzemedelsko_zname@mail.bg